

BİRİNCİ BÖLÜM

KARAR

Başvuru Numarası : 2013/8114

Karar Tarihi : 17/9/2014

Başkan : Serruh KALELİ

Üyeler : Zehra Ayla PERKTAŞ

Burhan ÜSTÜN

Nuri NECİPOĞLU

Hasan Tahsin GÖKCAN

Raportör : Recep ÜNAL

Başvurucu : Günay OKAN

Vekili : Av. Faruk SARIASLAN

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvurucu, koşullu salıverilmesinin geri alınmasına dair karar sonucunda Anayasa'nın 2., 36. ve 38. maddelerinin ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru, 11/11/2013 tarihinde Anayasa Mahkemesine doğrudan yapılmıştır. Dilekçe ve eklerinin idari yönden yapılan ön incelemesinde Komisyona sunulmasına engel bir eksikliğin bulunmadığı tespit edilmiştir.

3. Birinci Bölüm İkinci Komisyonunca 31/12/2013 tarihinde, kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına, dosyanın Bölüme gönderilmesine karar verilmiştir.

III. OLAY VE OLGULAR

A. Olaylar

4. Başvuru dilekçesi ve eklerinde ifade edildiği şekliyle olaylar özetle şöyledir:

5. Nazilli 1. Ağır Ceza Mahkemesinin E.2000/264, K.2001/44 sayılı kararı ile başvurunun, kasten öldürme suçundan 15 yıl ağır hapis cezası ile cezalandırılmasına karar verilmiştir. Bu karar Yargıtay 1. Ceza Dairesinin "2001/3033-3253 sayılı ilâmi ile" onanarak kesinleşmiştir. 1/6/2005 tarihinde yürürlüğe giren 26/9/2004 tarih ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu nedeniyle, lehe kanun değerlendirmesi yapılması gerektiğinden, kesinleşmiş hüküm uyarlanmış ve Nazilli 1. Ağır Ceza Mahkemesince 6/4/2006 tarihinde başvurunun 15 yıl hapis cezası ile cezalandırılmasına karar verilmiştir. Bu karar, Yargıtay 1. Ceza Dairesinin 23/3/2007 tarih ve E.2007/349, K.2007/1876 sayılı ilâmi ile onanarak kesinleşmiştir.

6. Cezanın infazı devam ederken, Fethiye Ağır Ceza Mahkemesinin 26/9/2006 tarih ve 2006/362 Müt. sayılı kararı ile başvurucunun koşullu salıverilmesine karar verilmiştir. Başvurucu bu karara istinaden 29/10/2006 tarihinde koşullu salıverilmiştir. Başvurucunun hak ederek tahliye tarihi 25/10/2015'tir.

7. Başvurucu hakkında *alkol etkisi altında araç kullanmak suretiyle trafik güvenliğini tehlikeye sokma* suçunu 16/5/2011 tarihinde işlediği iddiası ile kamu davası açılmıştır. Yargılama sonucunda Aydın 1. Sulh Ceza Mahkemesinin 25/10/2011 tarih ve E.2011/669, K.2011/899 sayılı kararı ile başvurucunun bir ay hapis cezası ile cezalandırılmasına ve *“karar kesinleştiğinde Nazilli Ağır Ceza Mahkemesine müzekkere yazılarak 2006/94 Esas 2006/99 Karar sayılı kararları ile verilen şartla tahliyenin kaldırılması için gereğinin ... takdirinin istenmesine”* karar verilmiştir. Başvurucunun temyizi üzerine dosyayı inceleyen Yargıtay 12. Ceza Dairesinin 1/7/2013 tarih ve E.2012/23594, K.2013/17848 sayılı ilâmiyle, mahkumiyet hükmünün onanmasına karar verilmiştir.

8. Nazilli 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 4/9/2013 tarih ve E.2006/94, K.2006/99 sayılı kararı ile başvurucunun *“deneme süresi içerisinde kasıtlı suç işlediği kesin mahkumiyet hükmü ile kanıtlanan hükümlü hakkında verilen önceki koşullu salıverme kararının geri alınmasına, hükümlünün 2. suç tarihi ile bihakkın tahliye tarihi arasında kalan cezasının aynen ceza infaz kurumunda çektirilmesine”* karar verilmiştir. Başvurucu bu karara karşı itiraz yoluna başvurmuş olup, itiraz mercii olan Nazilli 2. Ağır Ceza Mahkemesinin 3/10/2013 tarih ve 2013/896 D.İş sayılı kararı ile itiraza konu kararın *“usul ve yasaya uygun”* olduğu gerekçesiyle itirazın reddine karar verilmiştir. Bu karar başvurucuya 23/10/2013 tarihinde tebliğ edilmiştir.

B. İlgili Hukuk

9. 13/12/2004 tarih ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un *“Koşullu salıverilme”* kenar başlıklı 107. maddesi şöyledir:

“(1) Koşullu salıverilmeden yararlanabilmek için mahkûmun kurumdaki infaz süresini iyi hâlli olarak geçirmesi gerekir.

(2) Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına mahkûm edilmiş olanlar otuz yılını, müebbet hapis cezasına mahkûm edilmiş olanlar yirmidört yılını, diğer süreli hapis cezalarına mahkûm edilmiş olanlar cezalarının üçte ikisini infaz kurumunda çektikleri takdirde, koşullu salıverilmeden yararlanabilirler.

...

(6) Koşullu salıverilen hükümlünün tâbi tutulacağı denetim süresi, yukarıdaki fıkralara göre infaz kurumunda geçirilmesi gereken sürenin yarısı kadardır. Ancak süreli hapislerde hakederek tahliye tarihini geçemez.

...

(12) Koşullu salıverilen hükümlünün, denetim süresinde hapis cezasını gerektiren kasıtlı bir suç işlemesi veya kendisine yüklenen yükümlülüklere, hâkimin uyarısına rağmen, uymamakta ısrar etmesi hâlinde koşullu salıverilme kararı geri alınır.

(13) Koşullu salıverilme kararının geri alınması hâlinde hükümlünün;

a) Sonraki suçu işlediği tarihten itibaren kalan cezasının aynen,

...
Ceza infaz kurumunda çektirilmesine karar verilir. Koşullu salıverilme kararının geri alınmasından sonra aynı hükmün infazı ile ilgili bir daha koşullu salıverilme kararı verilmez.

...”

IV. İNCELEME VE GEREKÇE

10. Mahkemenin 17/9/2014 tarihinde yapmış olduğu toplantıda, başvurunun 11/11/2013 tarih ve 2013/8114 numaralı bireysel başvurusu incelenip gereği düşünüldü:

A. Başvurucunun İddiaları

11. Başvurucu, hakkında tesis edilen koşullu salıverilme kararının geri alınmasına dair kararda, öldürme ve trafik güvenliğini tehlikeye sokma suçlarının aynı kapsamda değerlendirildiğini; bu durumun, suç ile ceza arasında olması gereken ölçülülük ilkesine aykırı olduğunu; 5275 sayılı Kanun’un 107. maddesinin (12) numaralı fıkrasının, Anayasa’nın 2. ve 38. maddelerine aykırı olduğunu; kişilerin, yasaklanan eylem sonucunda hangi cezaya çarptırılacaklarını önceden bilebilmeleri gerektiğini; ayrıca başvuruya konu uygulamanın hakkaniyete uygun yargılanma hakkını ihlal ettiğini ileri sürmüş, anılan kuralın iptalini talep etmiştir.

B. Değerlendirme

12. Anayasa Mahkemesine yapılan bir bireysel başvurunun esasının incelenilmesi için başvurunun, Anayasa Mahkemesinin konu bakımından yetki alanına girip girmediğinin tespiti gerekir. Bireysel başvuru incelemesinde, bir ihlal iddiasının Anayasa Mahkemesinin konu bakımından yetki alanına girip girmediğinin tespitinde Anayasa ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin (Sözleşme) ortak koruma alanı esas alınmaktadır (B. No: 2012/1049, 26/3/2013, § 18; B. No: 2012/660, 7/11/2013, § 24).

13. Başvurucu, deneme süresinde işlediği ve bir ay hapis cezası ile cezalandırılmasına neden olan suç nedeniyle, suç tarihi olan 16/5/2011’den, hak ederek salıverileceği tarih olan 25/10/2015’e kadar hapis cezasının aynen infazına karar verilmesinden şikâyetçidir. Başvurucu, hakkında verilen koşullu salıverilmenin geri alınmasına dair karar nedeniyle, suç ve cezada kanunilik ve ölçülülük ilkeleri ile hakkaniyete uygun yargılama hakkının ihlal edildiğini ileri sürmektedir. Anayasa Mahkemesi, olayların başvuru tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp, olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder. Başvurucunun, mahkûmiyet kararı nedeniyle hürriyetinden yoksun bırakılmasına dayanan şikâyetinin, Anayasa’nın 19. maddesinin ikinci fıkrası yönünden incelenmesi gerekir.

14. Anayasa’nın “Kişi hürriyeti ve güvenliği” kenar başlıklı 19. maddesi şöyledir:

“Herkes, kişi hürriyeti ve güvenliğine sahiptir.

Şekil ve şartları kanunda gösterilen:

Mahkemelerce verilmiş hürriyeti kısıtlayıcı cezaların ve güvenlik tedbirlerinin yerine getirilmesi; ... halleri dışında kimse hürriyetinden yoksun bırakılamaz.

...”

15. Sözleşme’nin “Özgürlük ve güvenlik hakkı” kenar başlıklı 5. maddesinin (1) numaralı fıkrası şöyledir:

“Herkes özgürlük ve güvenlik hakkına sahiptir. Aşağıda belirtilen haller dışında ve yasanın öngördüğü usule uygun olmadan hiç kimse özgürlüğünden yoksun bırakılamaz:

a) Kişinin, yetkili bir mahkeme tarafından verilmiş mahkûmiyet kararı sonrasında yasaya uygun olarak tutulması;

...”

16. Görüldüğü üzere, kişinin Anayasa ve Sözleşme’de güvence altına alınan özgürlüğünden yoksun bırakılabilmesi hallerinden biri de yetkili bir mahkemenin mahkûmiyet kararına dayalı olarak ve hukuka uygun bir şekilde tutulmasıdır. Bu doğrultuda, cezanın infazı devam ederken kişi koşullu salıverildikten sonra, deneme süresi içerisinde işlediği bir suç nedeniyle koşullu salıverilme kararının geri alındığı ve yeniden hapsedildiği durumlar da Anayasa ve Sözleşme’nin ortak koruma alanı ve dolayısıyla Anayasa Mahkemesinin konu bakımından yetkisi kapsamındadır.

17. Anayasa’nın 19. maddesinin birinci fıkrasında, özgürlük ve güvenlik hakkı güvence altına alınmıştır. Aynı maddenin ikinci fıkrasında ise şekil ve şartları kanunda gösterilen belirli haller dışında, kişilerin başka bir nedenle özgürlüğünden yoksun bırakılması yasaklanmıştır. Anılan ikinci fıkradaki sınırlama nedenlerinden biri de mahkemelerce verilmiş hürriyeti kısıtlayıcı cezaların ve güvenlik tedbirlerinin yerine getirilmesi halidir.

18. Sözleşme’nin 5. maddesinin (1) numaralı fıkrasında ise Anayasa’nın birinci fıkrası ile paralel bir ifadeye yer verildikten sonra, aynı fıkranın (a) bendinde kişi özgürlüğü ve güvenliğinin istisnası olarak “yetkili bir mahkeme tarafından verilmiş mahkûmiyet kararı sonrasında yasaya uygun olarak tutulma” hali düzenlenmiştir. Sözleşme’ye göre, özgürlüğe getirilen sınırlamanın meşru kabul edilebilmesi için mahkûmiyet kararı sonrası “*tutma*” hali veya hapsedilmenin, “yetkili mahkeme” kararına dayalı ve hukuka (kanuna) uygun olması şartları aranmaktadır. Kişi özgürlüğü ve güvenliği hakkı yönünden “*tutma*” hali, geniş anlamda kullanılmakta olup; gözaltı, tutuklama, mahkûmiyet sonrası tutukluluk ve hükümlülük hallerini içine almaktadır. Sözleşme maddesindeki “yetkili mahkeme” vurgusu, kişinin özgürlüğünden yoksun bırakılması sonucunu doğuran ceza veya güvenlik tedbiri uygulama konusunda kanun gereği yetkilendirilmiş, yürütme organı ve taraflardan bağımsız ve yeterli güvenceye sahip yargısal organı ifade etmektedir (Benzer AİHM kararları için bkz. *De Wilde, Ooms And Versyp/Belçika*, B. No: 2832/66, 2835/66, 2899/66, 18/6/1971, § 78; *Engel ve Diğerleri/Hollanda*, B. No: 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, 8/6/1976, § 68). Anayasa’nın 19. maddesinin ikinci fıkrası ve Sözleşme’nin 5. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) bendi kapsamına, mahkemelerce verilmiş mahkûmiyet hükmünün yerine getirilmesi hallerinde ortaya çıkan özgürlükten yoksun bırakma halleri dâhil ise de anılan kurallar, mahkûmiyet kararının değil, tutmanın hukuka uygun olmasını güvence altına almaktadır. Dolayısıyla bu güvence kapsamında, kişi hakkında hükmedilen hapis cezasının yerindeliği veya orantılılığı incelemeye tabi tutulamaz.

19. Anayasa’nın 19. maddesinin ikinci fıkrası gereğince, kural olarak tutma hali, mahkûmiyet kararına bağlı olmalıdır. Koşullu salıverilme kararının geri alınması nedeniyle kişinin yeniden hapsedilmesi durumunda da infazına karar verilen ceza ile önceki mahkûmiyet arasındaki nedensellik bağının kesilmemiş olması gerekir. AİHM’e göre Sözleşme’nin 5. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) bendinde geçen “mahkûmiyet kararı sonrasında” ibaresi ile kastedilen, sadece “*tutma*”nın zaman bakımından mahkûmiyet kararından sonra olması değil, aynı zamanda mahkûmiyet nedeniyle olmasıdır (Bkz. *Van Droogenbroeck/Belçika*, B. No: 7906/77, 24/6/1982; *Weeks/Birleşik Krallık*, B. No:

20. Koşullu salıverilme, cezanın çektirilmesinin kişiselleştirilmesi, başka bir deyişle cezaevindeki tutum ve davranışlarıyla (iyi haliyle) topluma uyum sağlayabileceği izlenimini veren hükümlünün şarta bağlı olarak ödüllendirilmesidir. Suçlunun kendisine verilen cezadan daha kısa bir sürede uslanması, eyleminden pişmanlık duyması ve bunu iyi davranışıyla kanıtlaması durumunda, cezaevinde daha fazla kalması gereksiz olabilir. Bu durumda koşullu salıverilme, infaz sistemindeki en etkili araçtır. Koşullu salıverilmenin en önemli öğeleri, cezanın belirli bir süre çekilmiş olması, hükümlünün bu süre içinde iyi durum göstermesi, koşullu salıverildikten sonra gözetim altında kalması ve koşullu salıverilmenin gereklerine uyulmaması durumunda koşullu salıverilme kararının geri alınabilmesidir (AYM, E.2001/4, K.2001/332, K.T. 18/7/2001).

21. Yukarıda da belirtildiği üzere, yetkili mahkemece verilmiş bir mahkumiyet hükmüne dayalı tutmanın aynı zamanda kanuni olması gerekmektedir.

22. Anayasa'nın 2. maddesinde yer alan hukuk devletinin temel ilkelerinden biri "belirlilik"tir. Bu ilkeye göre, yasal düzenlemelerin hem kişiler hem de idare yönünden herhangi bir duraksamaya ve kuşkuya yer vermeyecek şekilde açık, net, anlaşılır ve uygulanabilir olması, ayrıca kamu otoritelerinin keyfi uygulamalarına karşı koruyucu bir takım güvenceler içermesi gereklidir. Belirlilik ilkesi, hukuksal güvenlikle bağlantılı olup; birey, belirli bir kesinlik içinde, hangi somut eylem ve olguya hangi hukuksal yaptırımın veya sonucun bağlandığını, bunların kamu otoritesine hangi müdahale yetkisini doğurduğunu, kanundan öğrenebilme imkânına sahip olmalıdır. Birey, ancak bu durumda kendisine düşen yükümlülükleri öngörüp, davranışlarını düzenleyebilir. Hukuk güvenliği, kuralların öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de kanuni düzenlemelerde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar (AYM, E.2009/51, K.2010/73, K.T. 20/5/2010; AYM, E.2009/21, K.2011/16, K.T. 13/1/2011; AYM, E.2010/69, K.2011/116, K.T. 7/7/2011; AYM, E.2011/18, K.2012/53, K.T. 11/4/2012).

23. Kanunilik şartı, hak ve özgürlüklere yönelik sınırlamaların yalnızca şekli olarak kanunla düzenlenmesi ile sınırlı olmayıp, bunların içerik olarak da belirli bir amacı gerçekleştirmeye elverişli olmalarına ilişkin gerekliliği de ifade etmektedir. Bu açıdan kanun metni, bireylerin, gerektiğinde hukuki yardım almak suretiyle, hangi somut eylem ve olguya hangi hukuksal yaptırımın veya sonucun bağlandığını belli bir açıklık ve kesinlikte öngörebilmelerine imkân verecek düzeyde kaleme alınmış olmalıdır. Dolayısıyla, uygulanması öncesinde kanun, muhtemel etki ve sonuçlarına dair yeterli derecede öngörülebilir olmalıdır. Bununla birlikte, kanun metninin tüm sonuç ve etkileri göstermesi her zaman beklenemeyeceğinden, aranan açıklığın ölçüsü, söz konusu metnin içeriği, düzenlemeyi hedeflediği alan ile hitap ettiği kitlenin statü ve büyüklüğü gibi faktörler dikkate alınarak belirlenebilir. Bu özelliklere sahip kanunun, aynı zamanda kolaylıkla erişilebilir nitelikte olması gerekir (AYM, E.2011/62, K.2012/2, K.T. 12/1/2012).

24. AİHM içtihatlarına göre de bir kanuni düzenlemenin bireylerin davranışını ona göre düzenleyebileceği kadar kesinlik içermesi, kişinin gerektiği takdirde hukuki yardım almak suretiyle, bu kanunun düzenlediği alanda belli bir eylem nedeniyle ortaya çıkacak sonuçları makul bir düzeyde öngörebilmesi gerekmektedir. Öngörülebilirliğin mutlak ölçüde olması gerekmez. Kanunun açıklığı, arzu edilir bir durum olmakla birlikte; bazen aşırı bir katılığı da beraberinde getirebilir. Oysa hukukun ortaya çıkan değişikliklere uyarlanabilmesi gerekmektedir. Birçok kanun, işin doğası gereği, yorumlanması ve uygulanması pratik gerçekliğe bağlı olan yoruma açık formüller içermektedir (bkz. *Kayasu/Türkiye*, B. No: 64119/00, 76292/01, 13/11/2008, § 83).

25. İlgili hukuk kısmında gösterilen hükümler (§ 9) incelendiğinde, koşullu salıverilmeden yararlanabilmek için hükümlünün, infaz süresinin kanunda belirlenen kısmını "iyi halli" olarak geçirmesi gerekli olduğu; hal ve tavırları gözlemlenen hükümlünün, işlemiş olduğu suçtan dolayı pişmanlık duyduğunu belirlemesinin koşullu salıverilmede "iyi halli" olmanın bir şartı olduğu anlaşılmaktadır. Koşullu salıverilen hükümlünün, denetim süresinde hapis cezasını gerektiren kasıtlı bir suç işlemesi veya kendisine yüklenen yükümlülüklerle, hâkiminin uyarısına rağmen, uymamakta ısrar etmesi halinde koşullu salıverilme kararı geri alınır. Koşullu salıverilme kararının geri alınması hâlinde hükümlünün; sonraki suçu işlediği tarihten itibaren hak ederek tahliye tarihine kadar kalan cezasının aynen infazına karar verilir. Koşullu salıverilme kararının geri alınmasından sonra aynı hükümün infazı ile ilgili bir daha koşullu salıverilme kararı verilemez. Buna karşılık, hükümlünün denetim süresini yükümlülüklerle uygun ve iyi hâlli olarak geçirmesi halinde, ceza infaz edilmiş sayılır.

26. Bu açıklamalar çerçevesinde, başvuru hakkındaki uygulamanın şekli yönden kanuna dayalı olduğu konusunda herhangi bir tereddüt bulunmadığı gibi, belirtilen düzenlemede açıkça, koşullu salıvermenin şartlarının neler olduğu, koşullu salıverme kararının hangi hallerde geri alınacağı ve bu hallerde aynen infaz edilecek ceza süresinin nasıl hesaplanacağı hususları, herhangi bir tereddüde yer bırakılmayacak açıklıkta düzenlenmiştir. Dolayısıyla, koşullu salıvermeye ilişkin söz konusu düzenlemenin; belirli, kesin, erişilebilir ve öngörülebilir nitelikte olduğu açıktır.

27. Öte yandan, Anayasa'nın 19. maddesinin ikinci fıkrası anlamında, mahkûmiyet hükmü ile tutma arasında illiyet bağı olup olmadığının (§ 19) tespit edilmesi gereklidir. Türk Hukukunda, belirtilen illiyet bağı kanuni düzenleme ile sağlanmış olup; 5271 sayılı Kanun'un 107. maddesinin (12) numaralı fıkrasına göre, koşullu salıverilen hükümlü, denetim süresinde hapis cezasını gerektiren kasıtlı bir suç işlediği takdirde, koşullu salıverilme kararı geri alınacaktır. Anılan hükümle, koşullu salıverme kararının geri alınması noktasında yargı organına herhangi bir takdir yetkisi tanınmaksızın, yalnızca geri almaya ilişkin şekli şartların gerçekleşip gerçekleşmediği ile sınırlı bir inceleme yetkisi verilmiştir. Bu çerçevede, yetkili mahkemece verilmiş bir mahkûmiyet kararı ile koşullu salıverme geri alınarak kişinin yeniden hapsedilmesi arasındaki şekli ve maddi illiyet bağı; kanun hükmü ile kurulmuş olmaktadır. Söz konusu kanun hükmü gereğince, koşullu salıverilen hükümlüden, salıverilme sonrasındaki sorumluluğunun ve hapis cezasının infaz süresi zarfında sergilediği iyi hale istinaden kendisine tanınan fırsatı değerlendirerek hapis cezasını gerektiren herhangi bir suç işlememesi gerektiğinin bilinci ile davranışlarını düzenlemesi beklenmektedir.

28. Somut olayda, başvurunun koşullu salıverilmesine esas teşkil eden mahkûmiyeti, kasten öldürme suçuna ilişkin olup, toplam hapis cezasının süresi 15 yıl, hak ederek tahliye tarihi 25/10/2015'tir. Bu cezanın infazı devam ederken, 26/9/2006 tarihli kararla başvurunun koşullu salıverilmesine karar verilmiştir. Deneme süresi devam ederken başvuru hakkında, 16/5/2011 tarihinde alkol etkisi altında araç kullanmak suretiyle trafik güvenliğini tehlikeye sokma suçunu işlediği iddiasıyla kamu davası açılmış ve yargılama sonucunda 25/10/2011 tarihli kararla, belirtilen suç nedeniyle başvurunun bir ay hapis cezası ile cezalandırılmasına karar verilmiş olup; bu karar, Yargıtayın 1/7/2013 tarihli onama ilâmı ile kesinleşmiştir. Bunun üzerine Nazilli 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 4/9/2013 tarihli kararı ile başvurunun koşullu salıverilme kararı, 5275 sayılı Kanun'un 107. maddesinin (12) numaralı fıkrası gereğince geri alınarak, aynı maddenin (13) numaralı fıkrası gereğince ikinci suç tarihi olan 16/5/2011 ile hak ederek tahliye tarihi olan 25/10/2015 arasındaki hapis cezasının aynen infazına karar verilmiştir.

29. Buna göre, başvuru hakkında verilen koşullu salıvermenin geri alınması, Anayasa'nın 19. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde, yetkili mahkemece verilmiş bir mahkûmiyet kararına dayalı ve kanuna uygun bir tutma mahiyetinde olup, kişi özgürlüğü ve güvenliği hakkında yönelik bir ihlal oluşturmadığı açık olduğundan, başvurunun "açıkça dayanaktan yoksun olması" nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir.

V. HÜKÜM

Başvurunun, "açıkça dayanaktan yoksun olması" nedeniyle KABUL EDİLEMEZ OLDUĞUNA, yargılama giderlerinin başvuru üzerinde bırakılmasına, 17/9/2014 tarihinde **OY BİRLİĞİYLE** karar verildi.

Başkan
Seruh KALELİ

Üye
Zehra Ayla PERKTAŞ

Üye
Burhan ÜSTÜN

Üye
Nuri NECİPOĞLU

Üye
Hasan Tahsin GÖKCAN